

[Elisabeth Bruun Olesen]

fuld lønkompensation og fuld personalemæssig kompensation – det vil sige, uden at vi skal knokle mere – det skal vi have både af ligestillingsmæssige, familiemæssige og beskæftigelsesmæssige årsager.

Arbejdstidsnedsættelsen er ganske rigtig et anliggende mellem arbejdsmarkedets parter. Den kommer kun igennem, hvis lønarbejderne allerede nu opbygger den styrke, der skal kæmpe kravet igennem, for i et kapitalistisk samfund er det nu engang magtforholdet imellem klasserne, der er afgørende for, hvad der kan lade sig gøre, og hvordan fordelingen af de eksisterende goder skal være. Derfor skal der allerede nu dannes overenskomststudvalg på de enkelte virksomheder, og aktiviteterne skal koordineres både lokalt, branchemæssigt og på landsplan, kulminerende i en storstrejke.

Lige netop fordi styrke ikke er en statisk størrelse, men noget, der bliver større i takt med den styrke, man opbygger, mener VS, at det er forfejlet og en nederlagslinje at svække det samlede krav ved at sige: hvis du tjener eksempelvis over 135.000 kr., så skal du ikke have fuld lønkompensation, så har du nok.

I den forbindelse skal vi ikke glemme, at det er de relativt højestlønnede arbejdergrupper, der har en stærk faglig tradition bag sig. Det er derfor, de har fået den høje løn – i modsætning til eksempelvis HK'ere, som af samme grund hører til lavtlønsområdet.

I den sammenhæng er det en total afsporing af diskussionen at snakke om højtlønnede departementschefer. Hvad kommer de os ved? For det første mener VS her, at der skal ske en udjævning af stillingsstrukturen inden for det offentlige, og for det andet skal grupper af den art betale over skattebilletten.

Vi kan heller ikke acceptere den filosofi, der ligger bag regnestykker, der siger, at hvis arbejdstidsnedsættelsen modsvares af 40 pct., 50 pct. eller 60 pct. nyansættelser, så kommer der så og så mange flere i beskæftigelse. Vi skal i denne sammenhæng i øvrigt bemærke, at LO inden for det offentlige har stillet sig tilfreds med to tredjedele nyansættelser. Sådanne regnestykker repræsenterer blot det statiske og ser helt bort fra, at der er noget, der hedder klassekamp.

Selv om jeg har præciseret, at det er et overenskomstanliggende, og at det er arbejdsmarkedets parter, der er involveret, så

er der ét punkt, hvor vi kan gribe direkte ind, nemlig på det offentlige område, hvor vi er arbejdsgivere. Her kunne vi, hvis der var politisk vilje og styrke, beslutte, at her gik vi forrest og satte arbejdstiden ned inden for det statslige område til 35 timer, samtidig med at vi sikrede 100 pct. nybesættelse. På den måde kunne staten og det offentlige være en murbrækker for det private område, og det kunne følges op på lokalt plan.

Til sidst vil jeg sige til hr. Dohrmann om det dér med lønnen, der er for stor, og derfor har vi arbejdsløshed, at det passer bare overhovedet ikke. Omkostningerne pr. produceret enhed i Danmark er faldet i de sidste par år, og lønudviklingen i Danmark har været meget lav i forhold til de øvrige OECD-lande. Det er kun USA, der har haft en lavere lønudviklingstakt.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke arbejdsministeren for den redegørelse, vi har fået. Som det er nævnt tidligere, er det en vanskelig opgave, men jeg synes, den er løst på en tilfredsstillende måde. Hvis jeg skulle anvende 13-skalaen, ville jeg da give en helt anden karakter, end hr. Svend Auken gjorde for et øjeblik siden. Jeg skal ikke røbe den, men jeg kan sige, at det blev en anden end den, hr. Svend Auken ville give for den besvarede opgave.

Også kristeligt folkeparti mener, at arbejdstidens længde og placering er et overenskomstanliggende.

For flere år siden arbejdede den typiske familie tilsammen måske 50 timer uden for hjemmet. Inden for de sidste år er arbejdstiden for den samlede familie steget, så at mange arbejder 60 timer og andre 70 timer, ja, nogle 80 timer eller mere, mens andre familier slet ikke har mulighed for at få arbejde uden for hjemmet. Denne situation er klart tilfredsstillende, og det rejser spørgsmålet: hvordan løser vi dette opståede problem bedst muligt? Er vejen frem en obligatorisk arbejdstidsnedsættelse for alle, eller er der andre og mere konstruktive løsninger at finde frem?

I perioden 1958–1974 fik vi en reduktion af den ugentlige arbejdstid, men det var en periode, der var præget af ubrudt høj økonomisk vækst og fuld beskæftigelse. Den store